

[A. Svensson.]

brug. Han vilde gøre sit yderste herfor, og han hævdede, at det vilde Venstre ogsaa. Naar jeg nu ser paa Venstres Betænkning, synes jeg, det er faldet ret beskedent ud. Der staar i den,

„at der ikke fra Regeringens Side har kunnet faas noget Tilsagn om en endelig Gældsordning i Sønderjylland, der sikkert før eller senere maa komme, i hvert Fald for de af Staten udlaante eller garanterede Midler“.

Jeg har ikke lagt Mærke til, at Venstre har søgt at faa et saadant Tilsagn, men jeg noterer naturligvis med Glæde, at ogsaa Partiet Venstre omsider er naaet frem til den Anskuelse, at en endelig Gældsregulering sikkert maa komme. Jeg noterer, at Venstre nu omsider viser Saneringstanken Sympati, selv om man med et kendt Ord ikke har saa forfærdelig meget at have den i. At Partiet Venstre kunde tænke sig en Undersøgelse iværksat, kan vi selvfølgelig ikke have noget imod. Et saadant Forslag havde vi fremme her i Salen for flere Aar siden; dengang stemte Venstre imod det, hvad man altsaa ikke vilde gøre i Dag.

Til Gengæld kan jeg rette en Tak til Det frie Folkeparti, fordi det har syntes saa godt om vort Forslag, at det har skrevet det af og med faa uvæsentlige Tilføjelser gjort det til sit. Det bestyrker os i, at det er et godt Forslag.

Saa siger man, at vi har ikke Raad til saa meget, det er finansielt uoverkommeligt. Jeg kan slet ikke indse, at det holder Stik. Da vi i 1934 fremsatte vort første Forslag om en Gældsregulering, beregnede vi, at det vilde koste ca. 63 Mill. Kr. at gennemføre det. Den højttærede Finansminister har ladet foretage Beregninger, hvorefter det vilde komme op paa ca. 70 Mill. Kr. Fordelt paa en femaarig Periode vil det blive 14 Mill. Kr. om Aaret. Men der er vel ingen i dette høje Ting, der vil fortælle mig, at vi med et Statsbudget paa mellem 400 og 450 Mill. Kr. ikke kan afse 14 Mill. Kr. aarlig til en højst tiltrængt Sanering i de sønderjyske Landsdele? En dansk Forfatter skrev forleden i „Politiken“, at det var absolut velgørende at høre om et Vej- og Broprojekt som det, dansk Offentlighed for nylig har faaet forelagt, til 565 Mill. Kr. Hvis det blev til Virkelighed, vilde vi

have Verdens største Broer og Verdens fineste Veje. Sandt er det, hvad den paagældende Forfatter ogsaa skrev, at Folk var egentlig ikke blevet forbavset, de forholdt sig lidt spørgende maaske, men det var det hele. Og saa er Sandheden jo den, at det faktisk er uendelig ligeegyldigt, om vi faar Verdens største Broer og Verdens fineste Veje, hvis vi ikke kan holde Skansen i Nordslesvig, det eneste Sted, hvor en anden Nationalitet bevidst og villet søger at trænge Danskheden tilbage og i sidste Instans — det er sagt saa tit og skrevet saa tit — søger at faa Grænsespørgsmaalet rullet op til ny Afgørelse.

Andre igen siger, og dem er der mange af, at det er ogsaa galt med Landbruget i det øvrige Danmark. Det er paavist utallige Gange, at er der Vanskeligheder heroppe i det gamle Land, saa er de mangedoblet nede hos os. Men dertil kommer noget andet. Jeg har nu og da det Indtryk, at der er lovlig langt fra København til Nordslesvig, længere end selve Vejlængden, og derfor maa det understreges endnu en Gang, at det er ikke alene økonomisk, den sønderjyske Befolkning har maattet staa for Skud, ogsaa fysisk og sjæleligt har den maattet holde til meget, saa meget, at de, der ikke har medoplevet Krigsaarene, daarligt kan gøre sig en Forestilling om det. Vi har maaske ikke saa faa nede hos os, der ikke er saa arbejdsdygtige, som de skulde være, ganske simpelt fordi de ikke har Helbred til det. Mit Slægtled er et haardt prøvet Slægtled sammenlignet med, hvad vore jævnaldrende i det gamle Land har haft at slaas med under Krigen. Det burde ogsaa veje til, naar man forhandler om Støtte til Grænsbefolkningen. Vi vil gerne dele Kaar med det øvrige Danmark, det var det, vi stemte os hjem til i 1920, men økonomisk gør vi det ikke den Dag i Dag, og det maa afhjælpes. Vi lever alle i en mørk og urolig Tid; overalt i de omliggende Lande træffes der Forberedelser til at møde eventuelle Farer, og vi har al Grund til at gøre noget lignende for vort Vedkommende. Blandt det, vi kunde have foretaget os, før Rigsdagen bliver sendt hjem, var ogsaa, at vi kunde have givet et fast Haandslag til den Befolkning dernede, der nu engang lever nærmest ved de store Stormcentrer, have tilkendegivet, at vi forstaa